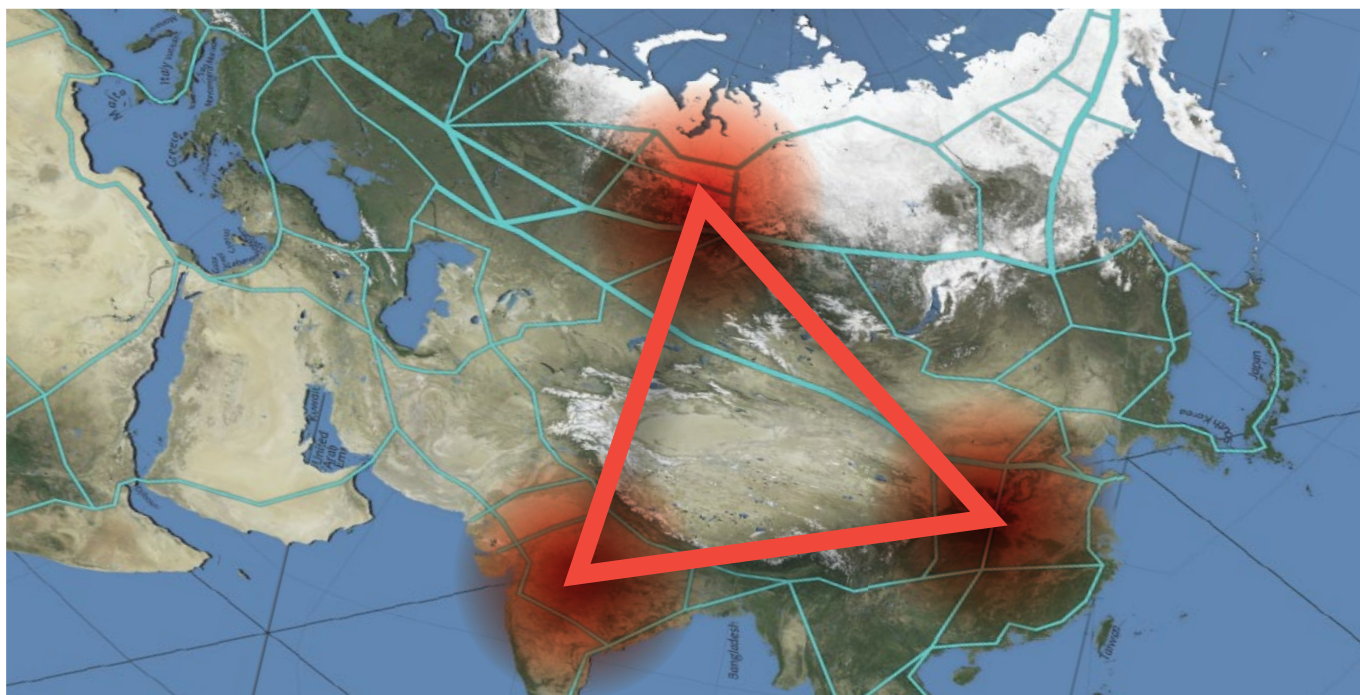

Trekantsamarbejde for fremtiden: Rusland - Kina - Indien

LaRouche-kandidat Kesha Rogers mobiliserer vælgere til at afsætte præsident Obama. De traditionelt regeringsbærende partier blev undsagt ved EU-valget i Frankrig, England, Danmark og Grækenland. De etablerede partier kan miste deres rolle, hvis ikke de tager deres nationale ansvar alvorligt. Et stadigt tættere samarbejde mellem Rusland og Kina står til at få deltagelse af Indien efter det nylige parlamentsvalg. Den strategiske trekant: Rusland-Indien-Kina vil ikke være slave til et vestligt imperium. Voksende modstand i Tyskland, Frankrig og Italien imod konfrontations- og krigspolitikken over for Rusland og Asien.

Dette er en redigeret udgave af en tale Tom Gillesberg, formanden for Schiller Instituttet i Danmark, holdt den 29. maj 2014.

Talen og efterfølgende diskussion kan ses på: www.schillerinstitut.dk/drupal/node/1799.

Ver den er netop nu i en vild, turbulent forandring, som er svær at forestille sig, hvis man udelukkende betragter verden gennem vestlige briller. Der, hvor der virkelig sker noget, som ikke blot er forandring, men en udvikling, der sigter mod at skabe et fundament for fremtiden, er i Asien. Man er i gang med at etablere nye alliancer og strukturer med forrygende hastighed.

Det sker samtidig med, at Europa og USA igennem længere tid har været i gang med et kollektivt selvmordsprojekt, hvor man har fået skabt en kultur, der i uhyggelig grad minder om det mareridt, Kina gennemlevede under

kulturrevolutionen. Der forsøgte man at smadre civilisationen så hurtigt og effektivt som muligt. Havde folk briller, tydede det på at de kunne læse, og så måtte man fjerne dem hurtigst muligt. Var der et klaver, så skulle det smadres. Professorer og uddannede folk skulle sendes ud i marken, så de ikke kunne uddanne den næste generation. På samme måde forsøger man med den »grønne« ideologi i den vestlige verden systematisk at ødelægge det, der har været fundamentet for de fantastiske bidrag, som den vestlige civilisationen har ydet til menneskeheden.

Vi har nået et punkt, hvor prisen for den politik nu for

**KONTAKT OS: Skt. Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C, 1551-5648408
35 43 00 33 • SI@SCHILLERINSTITUT.DK • WWW.SCHILLERINSTITUT.DK**

alvor begynder at skulle betales af befolkningen her. Der er nemlig allerede en stor del af verden, der gennem længere tid har betalt for dette kursskifte i Europa og USA. Det har været folk i Den tredje Verden. Folk i Afrika, Sydamerika og til en vis grad også i Asien. Man besluttede i Vestens elite, at det ikke gjorde noget, hvis Vesten ikke længere producerede og skabte det, man plejede at gøre, for så kunne man jo bare stjæle det, som man behøver, rundt omkring i verden. Vi kunne købe råstoffer billigt og lade folk arbejde under slavelignende forhold som billig arbejdskraft i Kina eller andre steder. Vi skulle nok få det, som vi behøvede.

Samtidigt har man så undermineret nationer rundt omkring i verden, og når de så brød sammen, som det f.eks. skete med Sovjetunionen, så gik vi ind og plyndrede statens og samfundets opsparede værdier. På den måde har den vestlige verden kunnet overleve et stykke tid, men nu er der ikke mere at tage af. Skal det vestlige finanssystem oprettholdes i sin nuværende form, så må man plyndre befolkningen og økonomierne her i Europa og USA.

Det er allerede i gang, som vi har set det i Grækenland, Irland, Portugal, Spanien og Italien. Det, der forberedes med indførelsen af bankunionen, en fælles bankafviklingsmekanisme osv., er muligheden for at konfiskere alle de resterende værdier, som befolkningen og staterne måtte sidde inde med, for at redde det kollapsende, vestligt dominerede finanssystem.

Det vestlige imperium vil underlægge sig Asien

Wall Street og City of London, der er centrum for det globale imperium netop nu, vil så også gerne have lov til at plyndre alle de værdier, der er blevet skabt i Asien i løbet af de seneste årtier. Hele den utrolige økonomiske opbygning i Kina og en stor del af resten af Asien, vil man gerne have lov at overtage.

Dette er den spændingsfyldte konflikt, som vi ser i verden netop nu. Begivenhederne i Ukraine er blot et hjørne af hele problemstillingen og den konfrontation, man er i gang med. Det drejer sig ikke om Ukraine. Det drejer sig om, hvad det er for et økonomisk system, der skal styre verden. Om, hvor vidt en degenereret, oligarkisk elite i den vestlige verden, som insisterer på at plyndre og udrydde civilisationen, vil få lov til det for at sikre, at dets indflydelse og dominans kan overleve lidt endnu.

I Schiller Instituttet har vi længe kunnet se, hvor det bærer hen. Man behøver ikke være en Cassandra for at kunne forudsige, at det her vil føre til en katastrofe. Derfor skal der et paradigmeskifte til. Der behøves en fundamental forandring. Ikke blot forandring på et enkelt område, men på alle områder.

Dette kan ikke ske ved, at man blot får et andet politisk parti til magten. Det er hele måden, folk tænker på, der skal forandres. Hele den økonomiske politik skal forandres, hele den kulturelle politik skal forandres, og det er hele den geopolitiske politik, man bedriver, der må afskaffes. Det er ikke nok med enkelte forandringer, det er hele pakken, der skal gennemføres. Vi behøver et paradigmeskifte, hvor vi går fra at opføre os som barbarer til at blive civilisations-

mennesker. I stedet for at være en robot, der er styret af fortidige traditioner og vaner, skal man være et villigt instrument for de kommende generationer og fremtiden.

Mange vil så sige, at det ikke kan lade sig gøre at lave så store forandringer, og at Schiller Instituttet derfor ligeså godt kan give op. De mener, at man i stedet må finde noget i den etablerede magtstruktur, som er lidt mindre dårligt end alt det andet, og så hægte sig på det og håbe, at der ved et mirakel kommer en løsning på tingene.

Men vi i Schiller Instituttet ved, at sådan hænger verden ikke sammen, og at selv om det er svært, så er det muligt at transformere verden totalt. Hvis man ønsker at se beviser på det, så sammenlign dagens Kina med det Kina, man havde lige efter kulturrevolutionens rædsler. Der er en utrolig forskel.

LaRouche-kandidat scorer stort i Texas

Vi må og skal skabe en fundamental forandring, og det er grunden til, at vi, når det er muligt, stiller op til valg. Ikke blot herhjemme, men også i USA, hvor LaRouche-aktivisten Kesha Rogers stillede op til det nylige demokratiske primærvalg i Texas, om en af Texas' to pladser i USA's senat. Rogers havde som sit vigtigste punkt i valgkampen, at hvis Texas og USA skulle have en fremtid, så måtte Barack Obama afsættes som præsident omgående.

At afsætte den siddende demokratiske præsident er ikke umiddelbart den letteste platform at stille op på i et demokratisk primærvalg. Texas' demokratiske parti kom også under pres fra Obama-administrationen, for direkte at modarbejde Kesha Rogers' kandidatur, og førte en kampagne imod hende, hvor man påstod, at hun ikke var en »rigtig« demokrat. Hvis hun havde været det, påstod man, ville hun jo ikke angribe præsidenten.

Så længe George W. Bush fra det republikanske parti var præsident, måtte man godt angribe ham, men hvis præsidenten hedder Barack Obama, så skal man støtte ham. Også selv om han fører samme politik, men om muligt i en endnu mere ekstrem form, end præsident Bush før ham. Kesha sagde derimod, at Obama måtte afsættes og Wall Streets magt knuses, så USA kan vende tilbage til traditionen fra John F. Kennedy og Franklin D. Roosevelt.

Det demokratiske parti modarbejdede Kesha og støttede i stedet millionæren David Alameel, der havde tjent en formue på at sælge en kæde af tandlægeklinikker til spekulationsfonde på Wall Street. Selv om Alameel tidligere har brugt flere penge på at støtte det republikanske parti end det demokratiske, så fremhævede man, at Alameel selv kunne betale sin valgkampagne. Det gjorde han, for mens han kun fik indsamlet 50.000 dollars i valgbidrag fra vælgere, så brugte han 5 mio. dollars af sine egne penge. Kesha Rogers fik indsamlet over 100.000 dollars i valgbidrag, men havde ingen egne penge at spytte i botten til valgkampen.

Med nogle aktivister fra LaRouche-kampagnen over for hele det demokratiske partis ressourcer i Texas, og 100.000 dollars imod 5 mio., var det en meget ulige match. Ikke desto mindre fik Kesha Rogers officielt 27,8% af stemmerne ved primærvalget, knap 56.000, i et valg med meget lav

valgdeltagelse på omkring 1,5% af de stemmeberettigede. Rygterne siger, at hun fik flere stemmer, men at man på et tidspunkt holdt op med at tælle. Dermed blev det desværre ikke til en officiel sejr, men valget beviste, at Kesha var en formidabel kandidat, der ville have vundet, hvis det havde været et valg på lige vilkår.

At Kesha Rogers 27,8% af stemmerne var endnu et tegn på, at vi kan påvirke tingene. Hun fik også sat spørgsmålet om en afsættelse af Obama for at forbryde sig imod forfatningen på dagsordenen. Både i Texas og nationalt, for ledende nationale medier som New York Times og CNN rapporterede om demokraten i Texas, der vandt støtte blandt vælgerne på sin kampagne for at afsætte Barack Obama % den siddende demokratiske præsident. Alle de mange kommentarer til udfaldet af valget var alle enige om, at selv om Kesha Rogers ikke vandt valget, så er det ikke det sidste, man har set til hende i amerikansk politik. En ånd blev sluppet ud af flasken, der ikke kan stoppes tilbage igen.

[En afsættelse af præsident Obama ved en rigsretssag er efterfølgende kommet langt tættere på. Se boks.]

EU-valget: Oprør imod EU-diktatur

I lighed med USA ser vi her i Europa en proces, hvor de etablerede politiske strukturer går en usikker fremtid i møde. Ved det netop afholdte EU-valg så man, hvor ustabil den politiske situation i de forskellige EU-lande er. Der er en kæmpe utilfredshed med den regerende elite såvel i befolkningernes egne lande som i EU-diktaturet i Bruxelles. Partier, der er store og mægtige i dag, kan være væk om et år. Det gælder også for Danmark.

Det er ikke mere end godt et halvt år siden, at partiet Venstre stod til at få mere end hver tredje stemme ved næste folketingsvalg og syntes sikker på at erobre statsministerposten efter næste valg. Lars Løkke-Rasmussen stod til at blive kronet som kejser af Danmark. Det fik kejserens nye klæder, betalt af partikassen, sat en brat stopper for. Det kunne jo være, at partiet var bange for, at der var nogen, der skulle sige, »men han har jo ikke noget tøj på«, og derfor valgte at ekvipere ham luksuriøst fra top til tå % inklusive underbenklæder.

Vi har samtidig en regering, der har haft travlt med at

En rigsretssag imod præsident Obama er rykket nærmere

Allerede i midten af maj bemærkede den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche, at præsident Obama står over for fire alvorlige tiltag, der hver for sig kan føre til en snarlig rigsretssag imod ham. Disse tiltag inkluderer den nyligt oprettede undersøgelseskommité i Repræsentanternes Hus om Benghazi-sagen, Senatets kamp for at få frigivet den ikke-klassificerede rapport om CIA's tortur/fangeprogram, de fortsatte NSA-afsløringer af national og udenlandsk illegal udspionering, og kampen for at tvinge Obama til at frigive det 28-sider lange hemmeligstemplede kapitel af den oprindelige undersøgelseskommision med deltagelse af begge Kongressens kamre om begivenhederne 11. september 2001. Det, som i stigende grad er ved at blive sandsynligt, bemærkede LaRouche, er, at flere af disse skandaler vil eskalere samtidigt og skabe et sammenspil, som vil virke som en salve af blyhagl, og dertil kommer de forbrydelser, der relaterer til afgørende økonomiske spørgsmål:

»Obama har krænket klausulen om det almene vel i fortalet til Forfatningen, og det er måske den alvorligste af alle hans forbrydelser. Når jeg ser på de nødlidende i dette land, når jeg ser på veteranernes vanskelige situation, når jeg ser på økonomiens opløsning, siden Obama kom til magten, ser jeg alvorlige forbrydelser og forseelser, som er begået med fuldt overlæg. Tiden er kommet, hvor Obama må fjernes fra embedet ved hjælp af forfatningsmæssige procedurer. Så kan vi komme videre med hasteprogrammet med at redde USA og, i samme åndedrag, også Europa.«

Spørgsmålet om en rigsretssag imod præsident Obama for at sætte sig over loven og den amerikanske forfatning har fået aktualitet gennem en ny stor provokation imod

Kongressen fra Obama-administrationens side, der fandt sted 30. maj. Obama-administrationen havde indgået fangeudveksling med Taliban i Afghanistan, hvor man havde frigivet fem talibanmedlemmer fra Guantanamo mod at få udleveret den amerikanske krigsfange Bowe Bergdahl. Det skete som et direkte brud på den lov om forsvarsbevillingen for 2014, som Obama underskrev den 26. december 2013. I lovens sektion 1035(d) står der, at præsidenten ikke må frigive krigsfanger, med mindre han informerer Kongressen om det mindst 30 dage inden det finder sted.

I et interview med avisen The Hill, der dækker de politiske begivenheder i Washington D.C., den 3. juni fortæller senator Dianne Feinstein, en demokrat fra Californien der er formand for senatets magtfulde efterretningsudvalg, at Kongressen i 2011 eksplicit havde afvist at udveksle Bergdahl med fængslede talibanere. »Talsmanden for Repræsentanternes Hus, John Boehner, fortalte ifølge The Hill, at Det hvide Hus vidste, at Kongressen var imod aftalen.

Obama-administrationen valgte så at gennemføre fangeudvekslingen uden at informere Kongressen, og brød dermed loven og ydmygede Kongressen. Det er som om, at Obama udfordrer Kongressen til at tage en kraftprøve med ham. Spørgsmålet er så, om Kongressen langt om længe har besluttet sig for at leve op til sit politiske og forfatningsmæssige ansvar gennem at rejse en rigsretssag.

Parallelt med sit krav om Obamas afsættelse, har Lyndon LaRouche også fremlagt en 4-punkts redningsplan for USA's økonomi, der skal iværksættes samtidigt med Obamas afsættelse: 1) Glass-Steagall-bankopdeling; 2) national kontrol over banksystemet; 3) udstedelsen af nationale kreditter og 4) en satsning på fusionsenergi og andre teknologier med høj energigennemstrømningstæthed.

gennemføre et hav af reformer, der har ramt hårdt og gjort den aldeles upopulær hos vælgerne. Derfor har Helle Thorning-Schmidt brugt meget energi på at få karrieren flyttet ud på den internationale scene, helst i form af en toppost i EU. Det var således et valg mellem regeringspartier under ledelse af en egoistisk, selvcentreret, upopulær statsminister og en opposition under ledelse af en utroværdig Venstreleder, der ikke formår at kende forskel på sin egen økonomi og partiets og vælgernes. Begge de traditionelt største partier har samtidigt ikke gjort tegn til, at de vil forhindre, at EU overtager stadig mere af magten over Danmark og den danske befolkning, inklusive indførelsen af bankunionen uden, at den danske befolkning bliver spurgt.

S og V foragt gav Dansk Folkeparti sejren

Det var dette valg mellem pest og kolera ved det netop afholdte EU-valg, der førte til, at det hverken blev Socialdemokraterne (19,1 %) eller Venstre (16,7 %), der blev det største parti, men derimod Dansk Folkeparti med 26,6 % af stemmerne. Var det så blot en enkeltstående protest ved et EU-valg, som alligevel ikke betyder så meget, når det kommer til stykket?

De seneste meningsmålinger viser faktisk, at mens Socialdemokraterne atter ser ud til at kunne kalde sig Danmarks største parti med støtte fra 22,9 % af vælgerne (der dog stadig er mindre end de katastrofalt lave 24,8 % ved seneste folketingsvalg), så er Venstre med 19,3 % nu blot tredje største parti efter Dansk Folkeparti, der stod til 21,3 %.

Men hvis ikke blødningen i Venstre stoppes i en fart [og det er ikke videre sandsynligt, da det den 3. juni lykkedes den utroværdige Lars Løkke Rasmussen at fastholde sit greb om formandsposten i Venstre], så er der ingen grænser for, hvor lille Venstre kan blive. Man kan jo spørge Konservativt Folkeparti eller SF, hvordan det føltes, da de var et parti i frit fald. Listen af veletablerede partier, der er kollapsede, begynder at være ganske lang.

Politisk jordskælv i Frankrig og England

Denne massive protest over for de veletablerede partier er ikke blot noget, der ses i Danmark, men er et fænomen, der går igen i store dele af Europa. Det største chok blev leveret i Frankrig, hvor Front National med 26 % af stemmerne blev det klart største parti, mens præsident Hollandes regerende Socialistparti, efter også at være blevet klart distanceret af de Konservative, der fik 20,7 %, endte på en ydmygende tredjeplads med en vælgertilslutning på sølle 13,9 %. Et chok, der allerede har ført til en total krise i den franske regering. Det vides ikke, om præsident Hollande frygter at blive afsat af en pøbel, der stormer præsidentpaladset med høtøve, men han er i hvert fald blevet klar over, at den er helt gal. Der er allerede spekulationer om, at han ikke bliver siddende som præsident til næste planlagte præsidentvalg i 2018.

I Storbritannien blev statsminister Camerons Konservative Parti ligeledes henvist til en tredjeplads med blot 23,9 % af stemmerne, mindre end Labour-partiets 25,4 % og den store overraskelse UKIP, Storbritanniens Uafhæn-

ghedsparti, der blev største parti med hele 27,5 %. De Liberale Demokrater, et super EU-venligt parti, der sidder i regering sammen med de konservative, fik blot 6,7 % af stemmerne og er nu blot repræsenteret med ét medlem i EU-parlamentet mod elleve medlemmer før.

I Grækenland blev det venstreorienterede Syriza-parti, der har været hovedmodstander til de mange aftaler med EU og resten af trojkaen, det største parti med 26,7 % af stemmerne.

Men dette er ikke endestationen. Det er tegn på et system, der er ved at bryde sammen, men fortæller intet om, hvad der vil følge efter. Dansk Folkepartis kanonvalg betyder ikke, at 26,6 % af den danske befolkning tror, at Dansk Folkeparti har alle svarene. Det betyder blot, at en meget stor del af befolkningen er overbevist om, at Socialdemokraterne og Venstre ikke har dem. Og eftersom de burde tage lederskab og vise vejen, så er det dem, der skal straffes. Noget lignende gør sig gældende i andre lande.

Der er noget, der kolliderer, men det er ikke afgjort, hvad der skal komme i stedet. Det er derfor Schiller Instituttets opgave at sørge for at fremlægge de nødvendige ideer, der kan give de forskellige nationer hver for sig, og de forskellige nationer i et samarbejde med hinanden, en ordentlig fremtid. Vil skal have løst de akutte problemer, som vi står med netop nu, som mange godt ved eksisterer, men som ingen ønsker at tale om.

Derivater viser: finanssammenbrud på vej

Vi har et internationalt finanssystem, der er på randen af totalt sammenbrud. Bank for International Settlements, BIS, der fungerer som centralbankernes centralbank (nogle usympatiske, misantropiske gnomer, der holder til i Schweiz, men som har en mere realistisk tilgang til, hvad der foregår), har netop udtalt, at det er bekymrende, at bankernes derivathandel nu er 20 %– større, end den var op til finanskrisen i 2007-2008. Den er nu på 710.000 mia. dollars. Hvis blot en brøkdel af disse derivater kolliderer, så er tæppet trukket væk under hele finanssystemet.

Disse derivater udelader finansfolk, politikere og eksperter i medierne bekvemt, når de diskuterer faren for en ny finanskris, der kunne være værre end den, finanssystemet gennemlevede i 2007-2008. For at redde systemet var man nødt til at udstede en universel garanti for alle banker – noget, der som bekendt også skete i Danmark. Man er enige om, at en sådan redningsaktion ikke kan lade sig gøre en gang til, og at man derfor må have alternative løsningsmodeller. Derfor har man lavet disse kæmpe hjælpefonde i Euroland, der skal hjælpe nødlidende banker, og man forbereder bail-in, der skal gøre det muligt for nødlidende banker at tage en del af kundernes penge (i lighed med, hvad der skete på Cypern), hvis det er nødvendigt for at forhindre et bankkollaps, der kunne true systemet.

Men i alle opgørelserne over, hvor godt man nu har polstret systemet til at modgå kommende kriser, taler man kun om bankernes balance i form af bankkonti, obligationer, aktier og lignende. Man har ikke taget højde for et muligt sammenbrud af de langt større nominelle værdier, der fin-

Til venstre ses Kinas præsident Xi Jinping og Ruslands præsident Vladimir Putin i forbindelse med indgåelsen af 46 økonomiske aftaler mellem de to lande den 20. maj, der vil føre til en fortsat integrering af de to landes økonomier. Den største enkeltaftale gjaldt levering af 38 mia. kubikmeter russisk naturgas årligt fra 2018 og 30 år frem, en aftale der vurderes at løbe op i knap 2.200 mia. kr. Det tætte samarbejde mellem Rusland og Kina står nu til at blive udvidet med deltagelse af verdens næststørste befolkning, efter at Indien har fået Narendra Modi som statsminister.

Modi, der har fået tilnavnet »Hr. Udvikling« pga. sin meget ihærdige indsats for at sikre en økonomisk udvikling, fik med en jordskredssejr et klart mandat til at gennemføre et udviklingsprogram for hele den indiske økonomi.

Modi har gjort klart, at han hurtigt vil i gang med et omfattende samarbejde med Indiens nabolande og allerede har et stort kinesisk kontaktnetværk, som vil blive brugt flittigt til at udbygge samarbejdet mellem de to lande. Kina og Indien har historisk været mere konkurrenter end samarbejdspartnere, men det vil nu blive ændret. Hvis man skal kunne modstå den vestlige verdens destruktive politik og sikre udvikling for sine befolkninger, så må man stå sammen med hinanden, og med Rusland og de øvrige asiatiske naboer.

des i derivater. De regnes for det meste slet ikke med i opgørelserne. Derfor kan en tilsyneladende superpolstret solvent bank, som f.eks. Deutsche Bank, der fremstår som en Mercedes Benz med en motor, der aldrig holder op med at virke, vise sig at være et bilvrag, som bilforhandleren prakkede en naiv kunde på, fordi der er en kæmpe bunke af derivater, som man ikke havde taget højde for.

Som EU-valget viste, så er der folk, der protesterer. Det er fint, for det er godt, at man protesterer, når der er noget galt. Men skal vi komme godt igennem den storm, der er på vej, så er det ikke nok med en protest nedefra. Så må der også være et lederskab ovenfra. Så må der være tænkere, intellektuelle, videnskabsfolk, musikere, tilmed måske nogle pensionerede politikere og statsmænd i kulissen, der oppefra kan sørge for, at de løsninger, som findes, og som Schiller Institutet har fremlagt, kommer på dagsordenen og bliver gennemført:

Der findes en løsning

1) En Glass/Steagall-bankopdeling og reorganisering af finanssystemet, hvor man skiller skidt fra kanel i bankverdenen; 2) skabelsen af nationale kreditter til finansiering af nødvendige investeringer og 3) store infrastrukturprojekter, som bygningen af en Kattegatbro og et dansk magnetognet, en Helsingør/Helsingborg-forbindelse, og investeringer i videnskabeligt og teknologisk fremskridt med forskning, uddannelse osv.

Dette kan kun ske inden for rammerne af suveræne nationer, der tager ansvar for deres egen fremtid, men som også samtidigt samarbejder med ligesindede nationer. Gør

man det, så er der trods stormprognoserne en lysende fremtid, der venter på os. Gør man det ikke, så er det hele tiden et spørgsmål om, hvem man nu skal ofre. Så er der en vedvarende kannibaliseringsproces i gang i økonomien, som meget hurtigt vil betyde store ofre.

Dette er ikke noget, der vil finde sted om 10-20 år, men som allerede er i gang i Sydeuropa. I USA har man nu en tiltagende ekstrem tørke i områder som Californien og Texas, der spiller en stor rolle for USA's landbrugsproduktion. Der er intet, der tyder på, at det vil forandre sig. Det betyder, at en tredjedel af USA's fødevarerforsyning allerede er i farezonen, og det kan blive meget værre. Der er allerede over 60 mio. amerikanere, der modtager fødevarerhjælp, og som fremover vil blive tvunget til at gå endnu mere sultne i seng.

Kina, Rusland og Indien går LaRouchevejen

Blandt alle disse dystre prognoser er der dog også gode nyheder. Den indsats, som LaRouche-bevægelsen og Schiller Institutet har ydet over de seneste 50 år, har båret frugt. Stadig ikke tilstrækkeligt i Europa og USA, men mange af de ideer, som vi har kæmpet for, er ved at blive gennemført andre steder på kloden. De er rygraden i gigantiske byggeprojekter, Kina forbereder netop nu. Kina har i dag flere km højhastighedstog, end resten af verden tilsammen, og har tænkt sig at bygge yderligere 80.000 km i løbet af de kommende år.

Men Kina kigger samtidigt også ud over sine egne grænser og er ved at undersøge, hvor man ellers i verden kunne have brug for sådanne højhastighedstoglinjer. Rygraden i de kinesiske planer er to nye silkeveje mellem Stillehavet og

Atlantehavet, som vil binde hele Eurasien sammen, men begrænser sig ikke til det. I Afrika er Kina i gang med at forberede etableringen af et toget, det vil forbinde alle de afrikanske hovedstæder. Man har lovet, at det ikke er noget, de afrikanske lande skal betale for, men er et projekt, Kina nok skal finansiere. Det vil betyde langt hurtigere og billigere transportmuligheder for både mennesker og fragt. Man er også i gang med at udforme projekter, hvor forbindelserne fra Europa til Stillehavet fortsætter over eller under Beringstrædet, så Eurasien kan blive forbundet med Nordamerika.

Sideløbende er kinesiske forskere ved Det Sydvestlige Jiatong Universitets Laboratorium for Anvendt Superledertechnologi i gang med at arbejde på prototyper af magnetogtog, der kan køre langt hurtigere end de gængse maksimale 600-800 km/t. Det sker ved at køre i vakuumrør, der drastisk reducerer luftmodstanden. Man eksperimenterer med vakuumrør med en diameter på 12 meter, hvor man har reduceret lufttrykket til en tiendedel af atmosfærens, og det gør det muligt at nå op på en hastighed på knap 2900 km/t – mere end det dobbelte af lydens hastighed.

Rusland og Kina integrerer deres økonomier

Da Kinas præsident Xi Jinping for nylig var på turné i Europa, hvor han bl.a. besøgte Tyskland og Frankrig, forsøgte han at få dem med om bord på politikken med den nye silkevej. Det kom der ikke mange konkrete tilsagn ud af. Men da Ruslands præsident Vladimir Putin den 20. maj var på besøg hos Xi Jinping, så var det anderledes konkrete aftaler, som blev indgået. Man blev enige om 46 økonomiske aftaler, deriblandt en aftale til en vurderet værdi af knap 2.200 mia. kr., hvor Rusland fra 2018 og 30 år frem skal levere 38 mia. kubikmeter naturgas om året til det energihungrende Kina.

Gasleverancerne vil ikke komme fra nogle af Ruslands nuværende udviklede gasfelter, men fra helt nye felter, der vil blive opbygget, og som sammen med bygningen af en gaslinje til Kina vil betyde, at det bliver verdens største byggeprojekt gennem de næste fire år.

Det er den største aftale om gasleverancer til et enkelt land, som Rusland nogensinde har lavet, men det er i virkeligheden kun en lille del af det, man har gang i. Disse aftaler repræsenterer en voksende integration af Ruslands og Kinas økonomier. Rusland vil levere gas, olie, kernekraftværker og andre russiske specialiteter til Kina, mens Kina blandt andet vil bygge højhastighedstoglinjer i Rusland.

Det er en naturlig proces med integration af den russiske og kinesiske økonomi, som er blevet forceret pga. af Vestens geopolitiske spil. Vesten opfører sig stadig mere aggressivt for at få Rusland og Kina til at underkaste sig dens globale overherredømme – noget, som hverken Rusland eller Kina agter at gøre. Det vil derfor også være sandsynligt, at en stor del af denne voksende samhandel mellem Rusland og Kina ikke vil komme til at foregå i dollar, men i stedet i lokal valuta. Dermed kan man reducere den hidtil ganske store anvendelse af dollar i forhold til den russiske økonomi. En lignende proces må forventes i den stadig

større samhandel mellem andre dele af Asiens økonomier.

Den 21. maj, dagen efter underskrivelsen af alle disse aftaler mellem Rusland og Kina, var der i Shanghai møde i CICA, Konferencen for interaktion og tillidsskabende tiltag i Asien, hvor Putin deltog sammen med 24 andre stats- og regeringschefer. Her fremlagde Xi Jinping sine ideer om en ny sikkerhedsarkitektur i Asien, der ikke er rettet imod en tredje part, men har som sit formål at eliminere terrorisme, separatisme, ekstremisme og sikre den udvikling, der, med de to nye silkeveje i centrum, kan forbedre folk liv og hverdag.

Indien gør Kina og Rusland selskab efter valg

Sideløbende med den kinesisk-russiske forbrødring har der været valg i Indien. Her vandt BJP-partiet under ledelse af Narendra Modi en jordskredssejr. Det giver Modi, der har fået tilnavnet »Hr. Udvikling« pga. sin meget ihærdige indsats for at sikre en økonomisk udvikling, som man bl.a. har set i delstaten Gujarat, hvor han har været leder gennem de seneste 13 år, et klart mandat til at gennemføre et udviklingsprogram for hele den indiske økonomi.

Han har allerede mange tætte forbindelser til Kina, og det vurderes, at han hurtigt vil etablere langt tættere forbindelser til både Kina og Rusland. Indien vil således blive en del af den voksende, asiatiske, økonomiske integration. Efter at Modi vandt valget, har USA, der igennem de seneste 10 år har opretholdt et indrejseforbud imod ham, haft travlt med at skifte hest og invitere ham til Washington. Et voksende samarbejde mellem Rusland, Kina og Indien er mareridt for dem, der forsøger at kontrollere verden gennem geopolitik, hvor man hele tiden forsøger at spille de forskellige lande ud imod hinanden.

Dette samarbejde mellem Rusland, Kina og Indien er gennemførelsen af en vision, som Lyndon LaRouche har været arkitekt til og talsmand for, men som mangler et yderligere element: At USA bryder med den britiske politik og i stedet indgår i en 4-magts-alliance sammen med Rusland, Kina og Indien. En sådan 4-magts-alliance ville sætte rammerne for en ny verdensorden med et nyt, udviklingsorienteret, globalt finanssystem.

Det første, Modi gjorde, da han var blevet valgt, var at invitere den pakistanske statsminister Nawaz Sharif til at overvære, at han blev indsvoret som statsminister. Som bekendt har briterne altid gjort flittigt brug af konflikter mellem Indien og Pakistan til at skabe uro og underminere begge lande. I lange perioder har Kina også støttet Pakistan for at kunne bruge det som en modvægt til Indien. Nu kan det geopolitiske spil erstattes af et samarbejde om udvikling til fælles fordel.

Den eurasiske Union er etableret

I dag den 29. maj underskrev præsidenterne for Rusland, Hvide Rusland og Kasakhstan så en aftale ved en ceremoni i den kasakhiske hovedstad Astana om etableringen af en eurasiske union, der vil træde i kraft den 1. januar 2015.

Den eurasiske Union indebærer frihandels- og samarbejdsaftaler mellem lande, der stadig beholder deres fulde

suverænitet. Udover de tre underskrivere overvejer Armenien og Kirgisistan at tilslutte sig unionen. Samtidig skal man huske, at Ukraine, pga. af den meget store østukrainske samhandel med Rusland, også ville være en oplagt kandidat til at gå med i unionen, og det var en medvirkende årsag til, at man fra Vestens side iscenesatte statskuppet i Kiev. Det var, da præsident Janukovitj nægtede at underskrive samarbejdsaftalen med EU, og i stedet forsøgte at få en bedre aftale med Rusland, at hele processen frem mod statskuppet blev sat i gang. Man besluttede sig i London og Washington for at støtte de kredse, der var villige til at lave et kup, selv om de havde tydelige neonazistiske rødder. Det vigtige var at »vriste Ukraine ud af den russiske bjørns favntag«.

Vesten vil fastholde imperiets magt

Den aggressive vestlige politik, som vi har set i Ukraine og Østeuropa, er ikke blot rettet imod Rusland og Den Eurasiske Union, men er en del af et opgør, der også indbefatter Kina og resten af Asien. Man forsøger at bevare en verdensorden, hvor der er et globalt imperium med centrum i City of London og Wall Street, som alle må orientere sig imod og underkaste sig.

I Det britiske Imperiums velmagtsdage måtte alle kolonierne orientere sig mod London. Råstoffer fra de forskellige dele af imperiet blev solgt til London, hvorfra de så, mere eller mindre forarbejdede, kunne videresendes tilbage til kolonierne eller til andre dele af verden. Kontrollen med handlen og andre aktiviteter var styret fra London.

Sådan har verden også fungeret frem til i dag. Al økonomisk aktivitet skulle helst styres af »de frie markeds kræfter« og derigennem være underlagt den vestlige finansverden. Det system er ved at krakelere. Man etablerer nu direkte forbindelser mellem de forskellige lande og kan dermed skære den vestlige mellemmand ud. Det er en naturlig udvikling, men gør, at den nuværende verdensorden står for fald. Vesten kan ikke længere leve af den lukrative rolle som mellemmand.

Ukrainsk valg: Fortsættelse af krigspolitik

Ukraine afholdt præsidentvalg den 25. maj i et forsøg på at give regeringen legitimitet, gennem valget af en ny præsident. Der fandt dog ikke stemmeafgivelser sted i dele af det østlige Ukraine, hvor selvbestaltede, væbnede grupperinger har besat offentlige bygninger og kræver øget selvstændighed fra regeringen i Kiev. I resten af valget var der en påfaldende lighed mellem de exitprognoser, man havde lavet, og valgresultatet, der indikerer, at resultatet var bestilt på forhånd.

Meget sigende var også alle de større kandidater ligeledes vestligt orienterede, mens ingen appellerede til det østlige Ukraine, som er økonomisk dybt afhængig af samhandlen med Rusland. Det var netop stemmerne i det østlige Ukraine, som sikrede den nu afsatte præsident Janukovitj præsidentposten i 2010, bl.a. fordi han lovede, at Ukraine aldrig ville blive en del af NATO.

Ved valget den 25. maj blev »Chokoladekongen« Petro Porosjenko udråbt som vinder med mere end halvdelen

af stemmerne, så en anden valggrunde blev nødvendig. Porosjenko er en oligark, der ligesom andre indflydelsesrige personer i Ukraine er blevet rig på at rage til sig i kølvandet på Sovjetunionens opløsning og de efterfølgende mange omgange af privatiseringer, hvor udvalgte private personer fik lov til at overtage de mange opsparede statslige værdier.

Valget af Porosjenko vil ikke gøre det lettere at løse konflikten i Ukraine, for alt tyder på, at han vil sikre, at Ukraine danser efter den vestlige pibe, hvor man blot ønsker at bruge Ukraine som en geopolitisk brik i spillet imod Rusland. Porosjenko har tidligere siddet som forsvarsminister i Ukraine, hvor han var fortaler for, at Ukraine skulle med i NATO.

Efter valget har regeringen i Kiev intensiveret den militære indsats i det østlige Ukraine, der dog ikke primært ledes af den ukrainske hær, da der har været store protester i militæret imod at blive indsat mod den egne befolkning i Østukraine. I stedet har regeringen sendt styrker fra den nydannede nationalgarde, der bl.a. indeholder aktivister fra Sektor Højre og andre højreekstremistiske grupperinger, der brænder efter at komme i krig med de pro-russiske grupperinger i Østukraine og rense landet for det, de ser som »fremmedlegemer«. Samtidig er der indsat vestlige lejesoldater.

Amerikanske lejesoldater i Ukraine

For et par uger siden kom det frem i de større tyske medier, at den tyske efterretningstjeneste havde informeret den tyske regering om, at minimum 400 lejesoldater fra det amerikanske firma Academi befandt sig i Ukraine.

Academi er det nye navn for det berygtede firma Blackwater, som blev kendt for deres særdeles brutale indsats i Irak, hvor de, mens firmaet var ansat som en privat underleverandør til det amerikanske militær til at gennemføre en lang række opgaver, blev anklaget for mange drab på civile. Der var dog ingen af Blackwaters ansatte, der nogensinde blev stillet til regnskab for de mange drab, for de var hævet over lands lov og ret, og hørte tilmed ikke under det amerikanske militærs love og regler. De kunne gøre alt det beskidte arbejde, uden, at der blev stillet for mange spørgsmål.

Det blev ikke oplyst, hvem, der betaler for soldaterne fra Academi, om det er den amerikanske stat eller Porosjenko eller andre af de ukrainske oligarker. Det er i hvert fald ikke den ukrainske stat, for den er på bankerottens rand. Der går desuden forlydender om, at endnu en gruppe på knap 400 soldater fra Academi for nylig er ankommet til Ukraine. Indsættelsen af disse krigsvante og veludrustede soldater med opbakning fra det ukrainske militærs samlede ressourcer burde gøre det til en smal sag at besejre oprørerne i Østukraine militært, men truer med at øge den folkelige modstand imod Kiev-regeringen endnu mere. Man har ikke glemt massakren i Odessa den 2. maj, hvor 48 mennesker blev brændt levende, da man angreb den bygning, de havde besat. Den aggressive politik er i gang med at fastlåse geometrien i en borgerkrig.

I modsætning til, hvad vestlige medier har påstået, så

styrer Rusland ikke disse besættere i Østukraine, men det er et åbent spørgsmål, om Rusland i voksende grad vil hjælpe dem med bl.a. våben, hvis Kiev-regeringen ikke ønsker at finde en politisk løsning, og tingene bliver ved med at eskalere. De seneste kampe har ført til mange dræbte blandt oprørere og civile, og der er også meldinger om, at en helikopter fra det ukrainske militær blev skudt ned og resulterede i, at en general og 13 soldater blev dræbt.

Borgerkrig i Ukraine katastrofe for Europa

Konflikten i Ukraine er kun lige begyndt, hvis man ikke tvinger regeringen i Kiev til at indgå i seriøse forhandlinger, som kan skabe en føderal struktur i Ukraine, der kan rumme de meget store modsætninger mellem øst og vest. Gør man ikke det, så står vi over for syriske tilstande i Ukraine. En meget lang og ødelæggende borgerkrig, hvor der kommer frivillige kæmpere på begge sider af konflikten udefra. Det er allerede begyndt at ske og indebærer, hvis ikke man får gang i forhandlingerne, at konflikten hurtigt kan sprede sig. Det er, hvad briterne og geopolitikere ønsker. For dem drejer det sig ikke om at overtage Ukraine eller gøre noget for den ukrainske befolkning.

Man ønsker kaos og krig langs Ruslands grænser og alermest, at man kan få Rusland i en direkte konfrontation med USA og Europa. Man ønsker ikke at skabe stabilitet, men blot at skabe kaos, i lighed med, hvad vi har set i Mellemøsten. De vestlige militære indgreb i Afghanistan og Irak har ikke skabt fred, stabilitet og lande, der hviler i sig selv. Man har skabt anti-civilisation, lande, der ikke fungerer, og det er man så i gang med at sprede til mange andre lande, bl.a. i Nordafrika.

Putin viser vejen væk fra krig

På trods af, at man fra vestlig side har forsøgt at provokere Rusland til en direkte konfrontation, så har Rusland under Putins ledelse afstået fra det. Man besluttede sig for, at man ikke kunne være foruden Krim-halvøen pga. den store betydning, som Sortehavsflåden har for Rusland, og fordi Krim både historisk og befolkningsmæssigt er russisk. Den kunne vindes uden sværds slag. Efterfølgende har man så forsøgt at undgå at involvere sig i begivenhederne i Ukraine, mens man har været klar til at være en del af en løsning, når der er nogen, der ønsker det i Kiev. Rusland har en klar interesse i et stabilt og velfungerende Ukraine.

Schiller Institutet har samtidigt arbejdet for at bryde krigspropagandaen og gøre offentligheden bekendt med, hvad der egentlig foregår i Ukraine. Man har forsøgt at bilde folk ind, at Rusland er i gang med at bygge et nyt Sovjetunion, men det er ikke Rusland, der har skabt krisen i Ukraine. Krisen er skabt af Vesten ved, at man bevidst antændte og støttede kuppet i Kiev og samtidigt har forsøgt at piske en stemning op om, at Rusland måske var på vej til at invadere Ukraine, eller tilmed NATO-lande som Estland, Letland, Litauen eller Polen.

Man forsøger at øge NATO's rolle i Østeuropa samtidigt med, at Obama på vegne af sine britiske kontrollører har forsøgt at få etableret økonomiske sanktioner imod

Rusland. Formålet er at forsøge at ødelægge de økonomiske relationer mellem Rusland og Europa, og frem for alt mellem Tyskland og Rusland. Det gør, at den amerikansk styrede proces let kan køre af sporet. Der er allerede stor utilfredshed med den vestlige konfrontationspolitik i brede kredse i Tyskland.

I Danmark tror de fleste, at krig er næsten gratis. Man sender nogle krigere til Afghanistan og Irak eller nogle fly til Libyen. Der er så en fare for, at der bliver skudt på soldaterne og at enkelte af dem måske vender tilbage i ligposer, men efter et stykke tid kommer soldaterne jo hjem til Danmark igen og så kan man glemme krigens trængsler.

Voksende krigsmodstand i Tyskland

I Tyskland har man helt andre erfaringer med krig. Li-gegyldigt, hvor godt det lød, da man startede krigen, så ender det med død og ødelæggelse og med, at civilisationen bryder sammen. Alt det, som man gennem hårdt arbejde har opbygget gennem generationer, bliver smadret. Mange tyskere har ingen illusioner om, at krigen bliver ude i verden, men frygter, at de før eller senere får den at føle på egen krop. Der er derfor en dyb uvilje mod at deltage i krig.

Samtidig er den tyske økonomi, som det for i øvrigt gælder for en lang række af andre EU-lande, dybt afhængig af samhandlen med Rusland. Det samme gælder for Kina, der også er blevet en del af det nye fjendebillede. Drivkraften i den tyske eksportøkonomi er ikke at sælge varer til Grækenland eller Italien. De voksende markeder er i høj grad Rusland, Kina, Indien og andre dele af Asien. At gå i krig med disse lande, eller indføre sanktioner imod dem, er som at skyde sig selv i foden.

Hovedkampagnen fra vort tyske søsterparti Bürgerrechtsbewegung Solidarität, BüSo, i EU-valget var derfor, at »Tyskland kan stoppe 3. Verdenskrig«, en kampagne, som har vundet stor genklang i befolkningen, industrien og i voksende grad også politisk. I Frankrig er der også stor modstand imod sanktioner imod Rusland, i høj grad pga. de økonomiske konsekvenser. Man er i gang med at bygge et par store krigsskibe til Rusland, og har ingen lyst til at se den og andre ordrer gå fløjten. I Italien er der også stor modstand, og udenrigsminister Federica Mogherini er en åben og udtalt modstander af konfrontationspolitikken.

Storbritannien vil gerne have konfrontation og krig, men hvis Tyskland, Frankrig og Italien ikke vil, så er det svært at holde liv i konflikten. Det kan godt være, at den danske udenrigsminister er forhoppet på at lave sanktioner og krig sammen med Cameron og Obama, men det batter ikke så meget, hvis Tyskland, Frankrig og Italien ikke er med. Hvis Tyskland siger nej, kan man få samme situation som ved Irakkrigen, hvor det tyske nej betød, at Frankrig heller ikke gik med. Så var det ikke »verden«, der gik i krig, men blot Storbritannien, USA og en lille koalition af »de villige«, der syntes, at det var ok at gå i krig uden et FN-mandat.

Den politik for bygningen af en ny silkevej, som Kina er i gang med at gennemføre, har, som de fleste ved, sine rødder i Schiller Instituttets arbejde. Schiller Instituttets

grundlægger Helga Zepp-LaRouche var en flittig gæst i Kina i 1990'erne, hvor hun var en så stor talsmand for denne politik, at hun fik tilnavnet »Silkevejsdamen«. Nu er det så Kinas politik, og mange andre lande står på spring for at være med.

Ligeledes er mange af de kredse, som briterne og Obama ønsker at ramme med sanktioner og indrejseforbud, netop dem, der har været modtagelige for et politisk skifte i Rusland, til en politik for national suverænitet og økonomisk udvikling. Det er ikke ekstremister, men faktisk de folk i Rusland, som er mest fornuftige og til at tale med. Man vil ramme dem, der er med til at gøre Rusland stærkere. Det er i høj grad blevet en konflikt mellem dem, der lytter til de vise ord fra Lyndon LaRouche, og dem, der som Obama er lakajer for briterne.

Britisk angreb på LaRouche-bevægelsen

Den konflikt blev understreget af et par begivenheder op til EU-valget her i Europa og valget i Texas. Pludselig forsvandt hjemmesiderne for Kesha Rogers og Mike Steger, en anden kandidat, vi stiller op i Californien, sammen med bl.a. UKIP's i Storbritannien, i et velkoordineret cyber-angreb. Det vil ikke være underligt, hvis den britiske, statslige overvågningstjeneste GCHQ stod bag.

Samtidig dukkede der den 18.-19. maj avisartikler op i Berlin, Frankfurt, Köln og Halle, der bagvaskede BüSo en uge inden EU-valget. Det var en kampagne iscenesat af kredse i Storbritannien, der igennem 10 år har forsøgt at bruge et selvmord, den unge brite Jeremiah Duggan begik i 2003, til at ramme LaRouche-bevægelsen.

Schiller Institutet afholdt en international konference i Frankfurt i 2003, bl.a. for, at forhindre en invasion af Irak. Duggan, der havde truffet LaRouche-kampagnen i Frankrig og havde en lang historie af psykiske problemer uden, at LaRouche-kampagnen var klar over det, var med på konferencen, men forsvandt om aftenen fra de andre konferencedeltagere. Han havde besluttet sig for at begå selvmord gennem at kaste sig ud foran en bil. Han måtte forsøge adskillige gange, inden det lykkedes. Da der var mange vidner til selvmordsforsøgene, konkluderede de tyske myndigheder, at det var hævet over enhver tvivl, at Duggan havde begået selvmord, uden at andre havde været involveret i det.

Ikke desto mindre besluttede Erica Duggan, Jeremiah Duggans mor, under tilskyndelse fra højtstående britiske kredse, at forsøge at bruge hans selvmord til at skade LaRouche-kampagnen gennem at hævde, at den stod bag. Der blev iværksat ligsyn i Storbritannien, som kom til en anden konklusion end de tyske myndigheder, og med den britiske stats hjælp anlagde hun sag imod de tyske myndigheder for at få ændret deres afgørelse. Sagen blev appelleret hele vejen til den tyske højesteret, men det blev på alle niveauer slået fast, at sagen var helt korrekt behandlet. Der blev tilmed anlagt sag ved forfatningsdomstolen, som dog afviste at tage sagen op. Nu forsøger man så at rode op i Duggan-sagen igen, for at skade LaRouche-kampagnen.

Det kan som en parentes tilføjes, at forud for konferencen i Frankfurt i 2003 var LaRouche flere gange på britisk

statsradio BBC for at advare om, at man forsøgte at få startet en invasion af Irak på falsk grundlag.

Dette er et udtryk for, at kampen mellem det moderne Britiske Imperium, under ledelse af dronning Elizabeth, og LaRouche-kampagnen i allerhøjeste grad er blevet personlig. I London føler man sig tvunget til at lave angreb, hvor man selv må bekende kulør, noget, man ikke kan fordrage. Man foretrækker ellers at holde sig i baggrunden, og så få andre til at lave sit beskidte arbejde. Så opdager offentligheden ikke, hvem der i virkeligheden trækker i trådene.

Britisk kongefamilies nazistiske historie

Et lignende eksempel er den britiske tronarving prins Charles' nylige kommentar, som blev afgivet, mens der var mange journalister til stede, hvor han sammenlignede Ruslands præsident Putin med Adolf Hitler. Det blev slået stort op i medier verden rundt, men har også fået russerne til at slå tilbage.

Den engelsksprogede tv-station Russia Today, der efter BBC er den mest sete tv-station på internettet, fortalte som en kommentar til historien, at det selvfølgelig er dybt upassende for prins Charles at komme med en sådan udtalelse, men at, hvis der er nogen, som kender rigtige nazister, så er det skam den britiske kongelige familie. De viste et familietræ med Edvard VIII (der abdicerede i 1936 til fordel for sin bror, dronning Elizabeth II's far George VI), dronning Elizabeth II, prins Charles og prins Harry.

De bragte et billede af hertugen af Windsor, som Charles onkel hed, efter at han havde abdiceret som Edvard VIII, taget i Obersalzberg i 1937, og fortalte om hans kone, Wallis Simpson, der var med i en gruppe, der flittigt omgikkes med Hitler. De viste også et billede af prins Philip, den britiske prinsgemal, der stod mellem to af sine fætre, der stolt poserede i hver deres naziuniform med hagekors på armen etc. Man nævnte, at prins Philips søster Sophie blev gift med en SS-officer og viste et berømt billede af Philips og Elizabeths søn prins Harry, hvor han er udklædt i naziuniform til en Halloween-fest. Det var nok populært i det britiske jetset, men førte til mange løftede øjenbryn andre steder i verden.

Det er godt, at prins Charles tiltrækker sig opmærksomhed, for russerne har en forkærlighed for at bebrejde USA for alle ulykker og ikke se den lille britiske hånd, der styrer den store amerikanske gorilla. Det er vigtigt at forstå, at briterne arbejder på overtid på at sætte amerikanerne og russerne op imod hinanden.

Er Danmark blot en britisk lakaj?

Vi her i Danmark må også til at tænke os om. Danmark er, specielt efter, at Anders Fogh Rasmussen blev statsminister, blevet en puddelhund, der villigt følger med i alle de britisk/amerikanske krigsprojekter. Vi var med i Afghanistan, Irak og Libyen. »Sig, hvor vi skal bombe, så sender vi F16-flyene på vingerne«, virker det, som om man siger.

Selv det britiske forsvarsministeriums primære tænketank, The Royal United Services Institute (RUSI), har netop udgivet en bog, hvor de konkluderer, at den britiske indsats

i Afghanistan og Irak, der har kostet 29 mia. britiske pund (ca. 265 mia. kr.), har været en strategisk fiasko. Besættelsen af Irak var med til at sprede terrorisme, førte til mindst 100.000 dræbte civile og over 2 mio. flygtninge. »I stedet for begrænse udbredelsen af terrorisme har invasionen i 2003 været med til at få den til at vokse«, skrev man. Den største effekt af indsatsen i Afghanistan, skrev forfatterne, var den massive stigning i produktionen af opium.

Her i Danmark må vi ligeledes erkende, at der ikke er blevet skabt noget godt pga. vor »aktivistiske udenrigspolitik«. Vi må derfor nøje overveje, om ikke vi skal ophøre med blindt at marchere med i krigspolitikken. Vi må spørge os selv, hvem vi egentlig er og hvad det er, vi vil?

En ny og anden Øst-Vest-konflikt

Hvis man sad i et rumskib og kunne se alt, der sker på Jorden, som en samlet proces, så ville man lægge mærke til, at verden politisk er delt mellem Øst og Vest. Men det er på en helt anden måde, end det har været historisk. Historisk betød Øst og Vest, at vi havde en vestlig civilisation, hvor det, specielt fra renæssancen og fremefter, gjorde sig gældende, at vi havde opbygning af nationalstater.

Det skete med rod i den græske klassiske kultur fokus på mennesket som noget godt og uvurderligt, og at den menneskelige kreativitet var kilden til en bedre fremtid. Efter renæssancen erstattede man tradition og overtro med videnskab, og samfundet udviklede sig gennem videnskabeligt og teknologisk fremskridt. På Prometheus-vis opbyggede man nationer og en bedre verden.

Over for den nationsbygger-tradition stod så oligarkismen og dens imperier. I imperierne betragtede man menneskene som dyr, som man kunne behandle, som man havde lyst til. Hvis der døde nogle millioner, gjorde det ikke noget, for der var jo nok af dem.

Ser man på verden i dag, er det, som om rollerne er byttet om. Hele ideen om at bruge videnskabeligt og teknologisk fremskridt til at skabe bedre leveforhold og en bedre verden, det er, hvad man er i gang med i Rusland, i Kina og i resten af Asien. I renæssancens vugge i Vesteuropa bekæmper man derimod udvikling. Der bruger man klimadagsordenen til at forsøge at få indført grænser for, hvor meget udvikling man må have, og kræver, at alle underkaster sig diktat fra det oligarkiske imperium – det vestlige finanssystem. Man forsøger at holde resten af verden nede og har det problem, at der er så frygtelig mange af de andre. Kina har 1,3 mia. mennesker og bliver snart 1,4 mia. Man fik kineserne narret til at lave befolkningskontrol, men mon ikke de snart finder ud af at gøre op med det i en fart, så man ikke bliver fanget i en demografisk katastrofe. Der er ligeledes over en milliard indere, og selv i Rusland er befolkningstallet begyndt at stige igen.

Ondskabens imperium er i vore hoveder

Det er den omvendte verden, hvor ondskabens imperium ikke er derude et eller andet sted, men lige her. Det er i City of London og Wall Street, men også i hovederne på os alle sammen i den udstrækning, vi lader os fjernstyre af den nuværende kultur og de alment accepterede meninger. Imperiet kræver, at man ofrer befolkningen for at redde

finansverdenen, og det er drivkraften i opbygningen af den nuværende globale konflikt og vejen til atomkrig. Man kræver, at Asien bøjer sig for det vestlige imperium, men det vil de ikke. De er i stedet gået i gang med at integrere sig med hinanden, og der er rigtig mange af dem.

Tidligere overtog Kina og andre lande i Asien stadig mere af den globale produktion, og der ville ikke være meget, der fungerede, hvis vi pludselig ikke kunne købe deres varer mere. Men nu er de også i gang med at udfordre det monopol, som vesten tidligere havde på kundskab og viden. De er også i gang med at lægge grunden til at kunne bidrage stadig mere til at skabe nye opdagelser og fremtidens teknologi.

I medierne her beskriver man, hvor frygteligt det er i Kina, for der skal børnene bruge al deres tid på at gå i skole og få kundskab. Deres forældre er helt fanatiske med at skaffe deres børn den bedst mulige uddannelse. Og nu er det ikke længere blot bøger. I Kina er der en eksplosion i udbredelsen af klassisk kultur. Der er omkring 60 mio. unge kinesere, der, ved siden af deres studier, er i gang med at lære at spille klaver. Der er omkring 30 mio., der lærer at spille violin. Man ved, at den klassiske musik, og det selv at være i stand til at tage del i den, er en vigtig del af træningen af den menneskelige ånd.

I modsætning til, hvad vi ser i den vestlige verden, så er klassisk musik meget populært. Hvis du spørger mange kinesiske unge, om de helst vil til en rock- eller popkoncert, en klassisk koncert eller en sportsbegivenhed, så vælger de den klassiske koncert. Man er i gang med at bygge masser af nye koncertsale i Kina, for folk skal jo også have adgang til at opleve den klassiske musik. Man har forstået, hvad det var i den vesterlandske kultur, der var så fantastisk.

Der var en overgang, hvor man blot forsøgte at kopiere al ting. Nu er man klar over, at det ikke er nok. Man skal også kunne skabe, og som en del af det, spiller den klassiske musik en afgørende betydning. Man skal have de bedste dele af den vestlige kulturarv inkorporeret i den kinesiske. Hvis ikke vi får en forandring i Europa og USA, så vil det blive kendt som den kinesiske kulturarv, ligesom vi gennem årtusinder tog ting og ideer fra resten af verden og gjorde til vore egne.

Denne spændende udvikling i Kina kom efter, at man havde en barbarisk kulturrevolution, der var godt i gang med at smadre den kinesiske civilisation. Man overvandt den grønne svøbe og er nu kommet langt videre, end man var før. Det bør tjene os til forbillede. Vi har også netop nu en ødelæggende kulturrevolution, der truer med at lægge os i ruiner. Den »grønne«, menneskefjendske ideologi, hvor man har erstattet videnskab og menneskelig kreativitet med overtro og pseudovidenskab.

Vi kan skabe en ny renæssance

Men vi kan bryde os fri af ideologiens snærende bånd. Vi kan skabe en ny renæssance. Vi kan sætte den menneskelige kreativitet i højsædet igen. Ikke i form af blot at gøre noget skørt og så kalde det »kreativt«, fordi ingen har gjort det før, men kreativitet i form af en højere indsigt, der gør, at man kan lave nye videnskabelige gennembrud, der sætter os i stand til bedre at beherske naturen. Der sætter os i

stand til bedre at sørge for menneskehedens ve og vel gennem at forstå, hvordan universet fungerer og bruge den indsigt til at styre det i en positiv retning for menneskeheden.

En verden bestående af suveræne nationer, der bestemmer over sig selv og deres egen fremtid, men som samtidigt samarbejder med alle de andre nationer til menneskehedens fælles bedste. Vi befinder os netop nu på randen af en atomkrig, for hvis man fortsætter med den konfrontation, man er i gang med, så ender det der. Men vi har også muligheden for at skabe en ny, global renæssance.

Hvis vi får tippet balancen i USA, så vil vi også se et skifte i Europa. En stor del af Asien går allerede i den rigtige retning, så et skifte i USA og Europa vil betyde, at størstedelen af kloden er i gang med massiv, økonomisk opbygning. Det er aldrig før sket i menneskehedens historie. Det kan startes meget hurtigt.

Solskabte klimaproblemer – vi behøver vand

Vi har udfordringer. Der er f.eks. store klimaforandringer i gang. Ikke på grund af menneskelig aktivitet, men på grund af en ændring i Solens aktivitetsniveau. I Californien, Texas og andre steder har man nu ekstrem tørke, og noget lignende kan vise sig andre steder. Det vil også være steder, der lige pludselig får alt for meget vand.

Vi kan ikke regne med, at disse problemer løser sig selv. Derfor må vi forstå, hvordan disse atmosfæriske og klimatiske processer fungerer. Det meste ferskvand på Jorden befinder sig i atmosfæren, men netop nu er det meget tilfældigt, hvor det falder ned som regn. De processer skal vi fremover være i stand til at styre.

Asteroider kan udrydde menneskeheden

Der er mange andre ting, som vi burde tage os af, men som vi forsømmer i dag. Alle mennesker på kloden skal selvfølgelig have masser af mad og drikke, tag over hovedet og adgang til uddannelse og sundhedsvæsen. Men der kommer også med jævne mellemrum asteroider, der rammer Jorden med stor kraft. Skete det i morgen, ville en stor del af menneskeheden blevet udraderet. Vil vi undgå det, så er det eneste, det kræver, at vi opdager asteroiden i tide og er i stand til at give den et lille puf, så den skifter kurs så tilpas meget, at den ikke længere er på koalitionskurs med Jorden.

Netop nu er vi forsvarsløse over for den trussel. Det kræver, at menneskeheden samarbejder om hurtigst muligt at etablere et Strategisk Forsvar for Jorden, der ville være i stand til at afværge truslen. På lignende vis må vi håndtere alle de andre »naturkatastrofer«. Der var en gang, hvor højvande i Vesterhavet ville føre til store oversvømmelser, fordi man ikke var i stand til at håndtere det. I dag er Holland i stand til at håndtere såkaldte 10.000-års storme, og stadig sørge for, at landet ikke bliver oversvømmet. Vi fik ulykken på Fukushima-kraftværket i Japan pga. af en tsunami, skabt af et kraftigt jordskælv. Men der er ingen grund til, at vi ikke kan forudsige, hvor og hvornår, der kommer jordskælv. Når vi, efter at jordskælv har fundet sted, kigger på de data, som vi har fra satellitter og lignende, så er vi i stand til at se, at der var unormale advarselstegn, vi burde have bemærket. Naturkatastrofer er kun naturkatastrofer, fordi vi endnu ikke er opgaven voksen og ikke forstår, hvordan

naturen fungerer. Gjorde vi det, ville vi være i stand til at styre den.

Vi skal være i stand til at styre tingene her på Jorden, men det er blot den spæde begyndelse. Vi skal med tiden styre selve Solsystemet. Hvordan skulle det kunne lade sig gøre? Solen er gigantisk i forhold til Jorden. Vi virker magtesløse i den større sammenhæng. Men det, der bestemmer, hvor mægtig man er, er, hvor stor en energigennemstrømningstæthed, man behersker. Hvor koncentreret en kraft man har. Jo større energigennemstrømningstæthed, desto større magt over naturen.

Behersker man kernekraft, kan man på godt og ondt anvende de enorme kræfter, som kan frigives fra atomet. Man kan bygge atombomber og udrydde menneskeheden, men også lave kernekraft og derefter fusionsenergi. Så er der de endnu mere energiintensive stof-antistof-reaktioner.

Vi er som menneskehed i stand til viljemæssigt at lave nye gennembrud, der øger vor magt over naturen. Når vi flytter økonomien op på et højere niveau med større energigennemstrømningstæthed, så vil én mand være i stand til ting, som den samlede menneskehed ikke var i stand til før.

Der var en gang, hvor de fleste mennesker i Danmark levede en ganske usikker tilværelse, og hvor chancen for, at man kunne blive 80 år, var ganske lille. Når kvinder fødte børn, så var der en stor fare for såvel barnets som moderens liv. Folk døde af sygdomme, som vi i dag betragter som relativt harmløse, fordi man ikke var i stand til at kurere dem. Mange kunne ikke spise sig mæt hver dag. Mange fik aldrig nogen uddannelse. Ting, vi i dag tager for givet. Det er klart, at man skal spise sig mæt hver dag. Der er klart, at man skal have et sted at bo og skal have en uddannelse.

Først Jorden – så Solsystemet og Galaksen

Det kan lade sig gøre, fordi vi har udviklet samfundet. Det skyldes, at vi har haft videnskabeligt og teknologisk fremskridt. Vi bliver stadig mægtigere. Så er der naturskabte problemer, som vi før måtte ligge under for, men som vi efterfølgende, pga. en voksende indsigt, har været i stand til at kontrollere.

Det er vor opgave her på Jorden, men også en evne, vi må anvende i resten af Solsystemet og videre ud i Galaksen. Vi skal sørge for, at vi kommer ud i rummet og der tager os af nye, store udfordringer, men samtidig også får en indsigt i, hvad liv og kognitive processer egentlig er, gennem at studere det andre steder end på Jorden. Skal vi forstå, hvad der egentlig foregår på Jorden, så er vi også tvunget til at komme ud i rummet og se, hvordan tingene fungerer under andre omstændigheder.

Det er en utrolig spændende fremtid, som ligger foran menneskeheden, men det kræver, at vi netop nu er i stand til at træffe de rigtige valg. Det kræver, at vi ikke lader et korrupt, perverteret og degenereret oligarki skabe konfrontation og atomkrig, men i stedet får skiftet kursen og erstatter det nuværende idemæssige vakuum med sande ideer, der kan skabe en renæssance. Alle bør nu gå med i kampen. Alle bør melde sig på den historiske skueplads og være med til at sikre, at vi vinder denne kamp og skaber historie. Aldrig før i menneskehedens historie har vi været så tæt på at vinde denne afgørende kamp som netop nu.

Rogers baner vejen for Obamas afsættelse

LaRouche-kandidaten Kesha Rogers fik 27,8 % af stemmerne ved det demokratiske primærvalg til en af Texas' to pladser i det nationale senat. Med kampagnen lykkedes det Rogers at få spørgsmålet om en afsættelse af Obama på dagsordenen i Texas og nationalt. Rogers krav om Obamas afgang fik Det demokratiske Parti i Texas til at rette en intensiv kampagne imod hende, hvor man bagvaskede hende og forsøgte at få vælgerne til i stedet at stemme på hendes modkandidat, millionæren David Alameel, der satsede fem mio. dollars af sine egne penge for at vinde nomineringen. På trods af at Rogers kun havde 2 % af de midler til rådighed for sin kampagne, formåede hun alligevel at vise at afsættelsen af præsident Obama har stor opbakning i befolkningen. Med præsident Obamas nye provokation af Kongressen gennem den ulovlige fangeudveksling af fem talibankrigere, på trods af at han vidste at Kongressen var imod det, er tiden måske endelig kommet, til at Obama kan blive afsat og USA komme ud af de britiske klør.

Oprør imod EU-diktatur

Det netop overståede EU-valg viste med al tydelighed, at der ikke er opbakning fra befolkningen til en videre integration og opbygning af et europæisk imperium men et ønske om mere nationalstat. Samtidig var der en udbredt utilfredshed med den monetaristiske nedskæringspolitik, som EU på vegne af finansverdenen har dikteret.

Det største politiske jordskælv var i Frankrig, hvor Front National med Marine le Pen (øverst) i spidsen blev det klart største parti og henviste Francois Hollandes regerende Socialistparti til en ydmygende tredjeplads med blot 13,9 % af stemmerne. Noget der tvinger regeringen til et kraftigt kursskifte, hvis ikke præsidenten skal blive afsat før tid. I Storbritannien blev UKIP (nederst), Storbritanniens Uafhængighedsparti, ligeledes størst og henviste statsminister Camerons konservative til en ydmygende tredjeplads.

Som bekendt viste den danske befolkning også sin utilfredshed med såvel Venstre som Socialdemokratiet og gjorde Dansk Folkeparti til det største parti. Det politiske jordskælv er kun lige begyndt.

Bail-in forberedes

Med EU-valget af vejen forbereder finansverdenen verdenshistoriens største bankrøveri: At den finanskrisen, der nu er på trapperne, skal løses gennem at tillade bankerne at beholde en del af kontohavernes penge. En dansk deltagelse i EU's planlagte bankunion og fælles banktilsyn vil medføre muligheden for en sådan konfiskering af private formuer gennem bail-in, som man så det i Cypern, for at redde bankerotte europæiske storbanker.

I stedet behøver vi gennemførelsen af en Glass/Steagall-bankopdeling og fortsat national kontrol over vore penge, finanssystem og banker. Vi skal ikke tillade en plyndring af befolkningen og realøkonomien for at redde spekulanterne.